

AMOR PATRI

a l'espòs...

Quaranta anys martiritzada
Catalunya n'has estat,
amb el jou ben opressada
no tenies la llibertat.

El dogall al coll portaves
trepitjada més i més,
fins al fons de les entranyes
orbs enfonsaven llur pes...

el pes dur de la mordassa
que envillite oprimien fort,
per obligar-te vençuda
a viure ta trista sort.

Oprimida i vivint així
pensant enderrocar-te,
infiltraven llur bisturí
creien per fi soterrar-te.

Quaranta anys de crua privació.
Ah! penitència dura.
Però, ah! amb quina estoïció
n'has hagut la tortura!!...

I quan ja satisfets en creien
que morta havies de ser,
de nou les arrels ressorgien
i, en floriren els rosers...

Oh! Catalunya estimada
com has sabut registrar
soo de tu ben admirada
veient-ne ta testa alta eixir!.

Beneix de nou l'esperança,
privat no és ja el català,
és l'aire de renaixença
que dona bo respirà.

Que en posseïxis més t'auguro
en un futur venturós,
que no sia molt llunyà espero
amb anhel ben freturós.

I en una aubada poder di:
-Llibertat arribada?...
Catalunya n'és a la fi
Independència i amada!!...

La teva Senyera vola,
el teu Himne es sent cantà,
arreu flaire l'alenada,
tot respira en català.

Catalunya terra preuada
quin goig sento al palesar,
que ta llibertat furtada
poc a poc podràs gosar...

Que fos fugisser no voldria
que que n'he copeat ací,
dels teus fills en dependrà sia
realitat ton avení...

mes per tu han lluitat sempre,
sempre lluitant seguiran,
per defensar la Senyera
llurs vides te n'oferriran...

Essent-ne tant protegida
llibertat podràs gaudir,
dels catalans ets llur vida
i, d'ells depèn ton destí...

Curull de jàia el cor exhala
temes patris podè emprar,
son juvenesa exhaurida...
mes, ell, m'els fa recordar...

M^a del Pilar
Montserrat i Puig

DOLÇA TERRA

A L'espòs...

Catalunya terra de dolça remonbrança,
terra per á mi preuada, ja mai t'heu oblidat,
terra que en mi hi viu encara l'esperança
de veure de nou l'anhelada llibertat.

Llibertat per tú, oh! sí, terra profanada,
llibertat ben completa en tes actes i en tot,
per assolir la independència arravatada
que orbs t'arrabassaren enfonsant-te en el llot...

Avui no és ahir, oh! Catalunya amada.
Ahir, érets sols la Mare dels catalans,
avui de forasters n'ets malaurada enveïda
i ets més pobre que no en fores hi ha molts anys.

Anys passats, curullats de privació maguda,
han servit per empenya't al fons del no res...
mutilant en llur curs treball, parla, cultura,
ofegant sentiments t'han vençut i malmès.

Mes, la besllum de l'esperança ix en l'horitzó.
Llunyana veig néixer una nova aurora...
sentint al fitar-hi l'esguard tendresa i emoció
augurant que en el present sies vencedora.

Què vecessis en voldria terra tant menyspreada
i posseïdora del teu com fores ahí,
essent de tots els que et malmaten deslliurada
per dir ben alt: si em malmateu, fora d'aquí!!

Vencedora has d'ésser; hi crec amb certesa
perquè n'és l'anhel enciós dels vers catalans
per veure-te'n lliure i plena de grandesa
tots units, oh! terra, es donaran les mans!.

M^a del Pilar
Montserrat i Puig